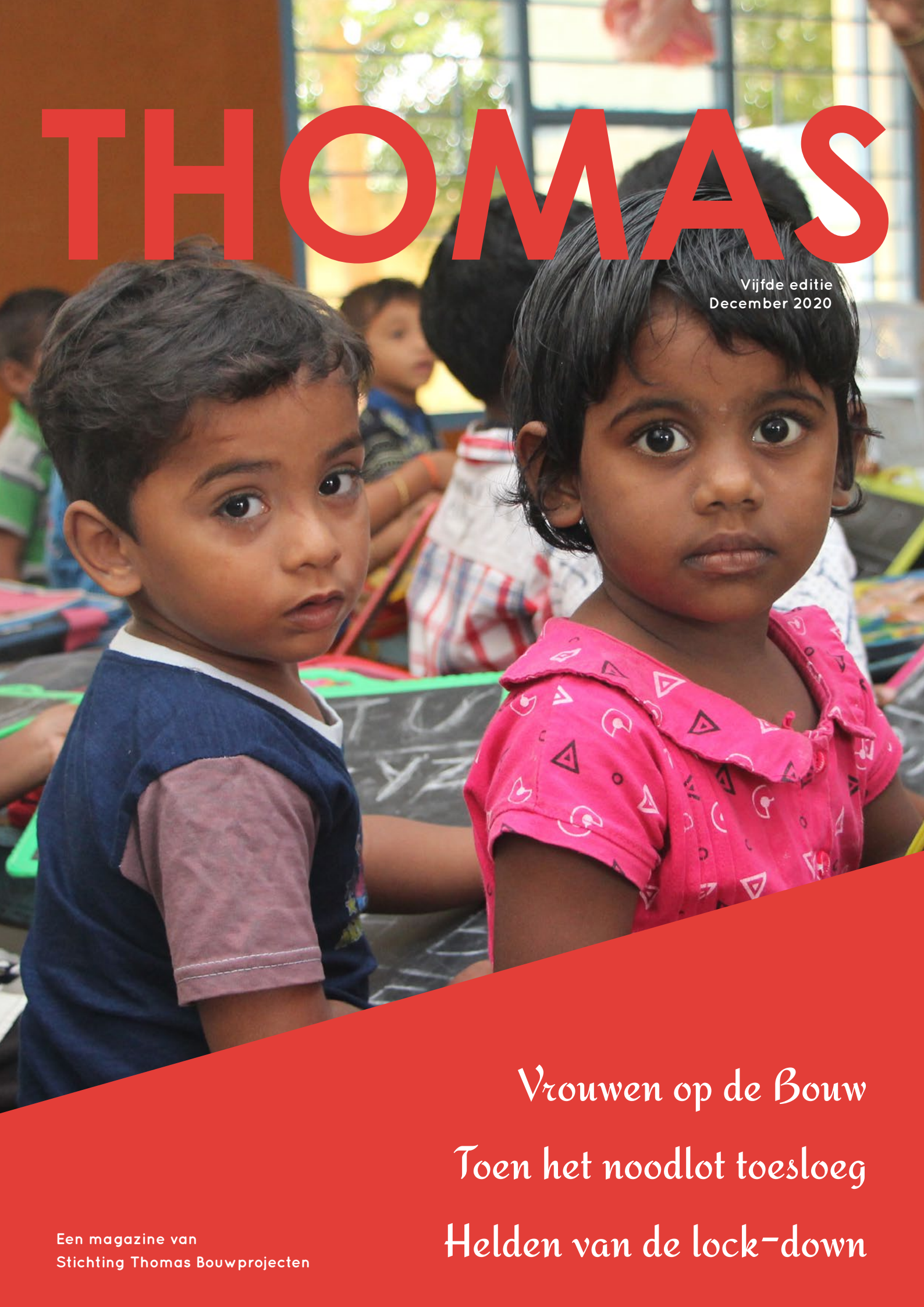

THOMAS

Vijfde editie
December 2020

Vrouwen op de Bouw
Toen het noodlot toesloeg
Helden van de lock-down

Een magazine van
Stichting Thomas Bouwprojecten

Corona slaat toe

Corona slaat toe

Vol optimisme begonnen wij als Thomas Bouwprojecten het jaar 2020. Samen met onze sponsors en onze partnerorganisatie de Congregatie van de Zusters Franciscanessen van Sint Joseph (FSJ) in India gingen we aan de slag om onze ambitie en plannen voor dit jaar waar te maken. Van Corona of Covid-19 hadden we niet of nauwelijks gehoord, laat staan van de ernst daarvan. Dat werd in

februari-maart helemaal anders. Het virus sloeg massaal toe, eerst in China en daarna in Europa en andere delen van de wereld. Met name India werd zeer zwaar getroffen.

Artikelen met aandacht voor gevolgen van Covid-19

In deze 5e uitgave van ons THOMAS magazine besteden wij daarom terecht veel aandacht aan de gevolgen van Covid-19 op de

economie en de bevolking van India. In diverse artikelen wordt beschreven wat de impact was op het onderwijs, de leerlingen en leraren. En ook hoe de Zusters hiermee omgingen en zich tot het uiterste inspanden om zo veel mogelijk hulp te bieden waar mogelijk, in de vorm van ziekenhuiszorg, medicijnen, voedsel en hygienepakketten. Uit de artikelen wordt duidelijk dat een pandemie zoals Covid-19

nog veel harder dan in het Westen, toeslaat in een land als India, dat zoveel armer is en een nog heel gebrekkige medische en sociale infrastructuur heeft. Overheidsondersteuning die bij ons ruimhartig beschikbaar wordt gesteld blijft daar uiterst beperkt. Maar ook wordt duidelijk dat de Indiase mensen zich weten op te richten en creatief proberen hun problemen op te lossen en hun families van levensonderhoud te voorzien.

Ook de Zusters zelf ontkwamen niet aan Corona

Helaas ontkwamen de Zusters zelf ook niet aan het virus. Een behoorlijk aantal van hen raakte besmet, waaronder ook Zr. Arockiam (Moeder Overste), Zr. Rexline (die het Thomas Mount Ziekenhuis leidt) en Zr. Shaila (algemeen secretaris); deze laatste beschijft in een interview haar ervaringen tijdens de ziekte. Bovendien werd Zr. Prudentia, onze steun en toeverlaat voor alles wat wij als Thomas doen in India, ook getroffen door een ernstige ziekte; gelukkig is zij na een operatie hiervan nu goed herstellende.

Bouwprojecten gestopt maar ook weer gestart

Bij het ingaan van de lock-down werden ook alle bouwprojecten verplicht stopgezet. Voor ons betrof dat de lopende projecten in Walajabad, Singampunari en Srikalahasti. Gelukkig mochten na ongeveer 2 maanden de werkzaamheden weer worden hervat. Hierdoor konden de Safe&Clean toilet-projecten in Srikalahasti en Avadi worden voltooid, en konden de scholenherbouw en -uitbreiding in Walajad en Singampunari weer snel verder zodat die begin volgend jaar voltooid kunnen worden. Verder

konden Safe&Clean projecten in Patiavaram, Thiruvaluntarai, en Vegiwada worden aanbesteed en gestart, mede dankzij de speciaal daarvoor ontvangen donaties.

Investerings gericht op lange termijn gecontinueerd

Met dat alles is 2020 qua bouwprojecten een zeer succesvol jaar geworden. En de investeringen dit jaar gedaan, gaan in het post-corona tijdperk, dat er ongetwijfeld in de loop van 2021-2022 aan komt, hun nut volop opleveren als alle scholen en boardings weer in vol bedrijf zijn en de vrolijke lach van de leerlingen weer zichtbaar en hoorbaar is in die scholen. Dat onderstreept dan op dat moment, dat het verstandig beleid is geweest ons in 2020 door Corona niet tot stilstand te laten brengen, maar juist door te gaan om te investeren in onderwijsvoorzieningen voor de lange-termijn.

Beleidsplan bijwerken

Volgend jaar staat weer een herziening van ons Beleidsplan op de agenda. Die herziening zal zeker wat diepgaander zijn dan vorige keren. Dat gegeven de impact die Corona heeft gehad. Maar ook kijken we dan naar de vele ingrijpende politieke, economische en sociale veranderingen waar India door heen gaat en in het bijzonder ook de toenemende overheidsregulering van het onderwijs in dat land. Allemaal zaken die veel invloed hebben op beleid en activiteiten van de Congregatie en daarmee ook op die van Thomas Bouwprojecten.

Bedankt voor uw ondersteuning

Het ondanks Corona in 2020 dóor kunnen gaan met het plannen en realiseren van onze bouwprojecten danken wij aan het team van vrijwilligers in bestuur

en projectleiding van Thomas Bouwprojecten, maar in de eerste plaats toch aan onze donateurs, die ons trouw en ruimhartig bleven steunen. Heel erg bedankt hiervoor. U kunt ervan verzekerd zijn dat uw bijdrage nu en in de toekomst nog dubbel zo hard nodig is en tot haar recht komt in het door Corona zo hard getroffen India.

Jac Braat

Voorzitter Stichting Thomas
Bouwprojecten

Colofon

De THOMAS is een magazine van de Stichting Thomas Bouwprojecten.

Opdrachtgever: Martijn Wagener en Stichting Thomas Bouwprojecten

Hoofd- en eindredactie: Siet Egas Repáraz

Redactie: Catherine Gilon, Wilma Martens, Bart Oosterveld, Jac Braat, Siet Egas Repáraz

Fotografie: Bala Subramaniam, Wilma Martens, zusters FSJ

Vertaling: Siet Egas Repáraz

Design en opmaak: Pieter Bron

Uitgave: 5de editie, december 2020

Deze THOMAS is tot stand gekomen dankzij speciale bijdragen van Vrienden van de Stichting Thomas Bouwprojecten.

Zo kan de Stichting de ontvangen giften van donateurs, besteden aan haar doel, de ondersteuning van arme kinderen in India.

Vragen of opmerkingen betreffende deze uitgave, de Stichting en/of donaties:

Stichting Thomas Bouwprojecten:

info@thomasbouwprojecten.nl

Tel.: 06 20 28 02 43

Langeakker 29

5735HD Aarle - Rixtel

IBAN: NL47RABO0149308787

KvK: 41 09 25 42

Bent u geïnteresseerd in onze Nieuwsbrief?

Meld u dan aan via

info@thomasbouwprojecten.nl

Deze THOMAS werd mede mogelijk gemaakt door:

Virida

Wie is THOMAS?

De drie Thomasstichtingen zijn vernoemd naar St. Thomas Mount in Chennai, waar onze partnerorganisatie is opgericht: de Franciscanesser Zusters van St. Joseph. En in het St. Thomas Hospital, het ziekenhuis van de zusters, werkte Lucia Schiebroek, die aan de wieg stond van de eerste Thomasstichting, voordat zij helaas overleed.

Deze vijfde uitgave is gemaakt in opdracht van de Stichting Thomas Bouwprojecten. De stichting bouwt sinds 1992 onder meer scholen, kindertehuizen en sanitaire voorzieningen. Samen met twee zusterstichtingen (de Thomas Stichting voor Jongeren en Thomas Foundation for Microcredits) hebben we tot doel om arme kinderen in India een beter leven te bieden met concrete en kleinschalige projecten, veelal gericht op onderwijs en schoolgebouwen. We richten ons specifiek op onderwijs voor meisjes in arme plattelandsgemeenschappen, waar scholen vaak (te) ver weg zijn. Voor meisjes is het in India nog minder vanzelfsprekend dan voor jongens om naar school te gaan, zich te ontwikkelen en verder te studeren.

In Nederland worden de fondsen voor onze projecten geworven en de mensen die zich hiervoor inzetten werken enkel op vrijwillige basis. In India werken we samen met de Franciscanesser Zusters van Sint Jozef in het zuiden van India, voornamelijk rondom Chennai. Deze congregatie van 500 zusters verspreid over 90 kloosters, richt zich met name op scholing van de meest kwetsbare kinderen in Zuid-India en beheert 50 scholen met in totaal meer dan 50.000 kinderen.

Waar de Franciscanesser Zusters nieuwe scholen oprichten, helpt Thomas Bouwprojecten hen daarbij met bouwkundige voorzieningen. Ook willen we meer bewustzijn creëren in Nederland rondom de ontwikkelingsproblematiek. Dit alles met het doel om het leven en de scholing van arme kinderen in India te verbeteren. In totaal heeft Thomas Bouwprojecten zo'n 160 projecten gerealiseerd verdeeld over 42 scholen en internaten.

In deze THOMAS

6. I.M. Bert van
Leijsen

7. Toen het noodlot
toesloeg

11. Lock-down en
levensonderhoud

16. Economie
India en
COVID

14. Vrouwen
op de bouw van
Walajabad

18. Walajabad
bouw in beeld

24. Interview
Michel van der
Linden

28. Interview Leo
Verhagen

31. Helden in de
lock-down

36. Nieuw Onderwijs
Beleidsplan (NEP)

In Memoriam Bert van Leijsen

In juli dit jaar is Bert van Leijsen op 80 jarige leeftijd te Geldrop overleden. Wij willen daar in dit THOMAS magazine bij stil staan met dankbaarheid en bewondering voor alles wat Bert voor de samenleving in het algemeen en ook voor onze stichting in het bijzonder, heeft gedaan en heeft betekend.

Hij was jarenlang (1996-2003) een toegewijd en nauwgezet penningmeester van onze Stichting Thomas Bouwprojecten. In deze functie leverde hij een belangrijke bijdrage aan het samen met de Zusters Franciscanessen in India, bouwen van scholen en bijbehorende onderwijsvoorzieningen voor de allerarmste kinderen in dat land, met name ook op het platteland.

Ook na zijn penningmeesterschap bleef Bert al die jaren een geïnteresseerd, loyaal en ruimhartig donateur, en bleef daarmee onze activiteiten ondersteunen. Zelfs in zijn

nalatenschap heeft Bert onze Stichting in ruime mate laten delen. Deze middelen zullen zoals met hem afgesproken

ingezet worden voor de bouw en uitbreiding van een school voor voortgezet onderwijs in Budalur in de provincie Tamil Nadu in India. Zijn motivatie daarvoor is mede ontstaan omdat hij die plaats gedurende

zijn penningmeesterschap heeft bezocht en er in die tijd daar ook een bouwproject door onze Stichting is gerealiseerd.

Bij het overlijden van Bert ontving zijn familie ook de volgende boodschap van de Zusters uit India: *“wij kenden Bert als een zeer nobel persoon die had begrepen dat het leven waard is geleefd te worden als het gedeeld wordt met anderen en toegewijd aan anderen. Levend volgens dit beginsel heeft hij als penningmeester van Thomas Bouwprojecten en als donateur het leven van duizenden kinderen in India helpen verbeteren. Deze kinderen en de Zusters van onze Congregatie zijn hem zeer dankbaar.”*

Ook wij als Bestuur en Projectteam van Thomas Bouwprojecten herinneren Bert in grote dankbaarheid.

Jac Braat, voorzitter

Toen het noodlot toesloeg

Interview met Zr. Shaila.

Tekst Catherine Gilon; foto's Bala Subramaniam, Zusters FSJ

Dit jaar spreken we met Zr. Shaila, die als algemeen secretaris deel uit maakt van het bestuur van de Congregatie. Ook doceert ze biologie aan de St. Joseph middelbare school voor meisjes in Vepery, Chennai. Nog herstellende van Covid, waarvoor zij ook in het ziekenhuis lag, vertelt ze hoe de pandemie de wereld om hen heen veranderde en ook hoe de zusters hoop geven in deze moeilijke tijd.

De eerste dagen

Begin oktober, toen we het interview met Zr. Shaila hadden gepland, waren er al méér dan 640.000 Covid besmettingen in de deelstaat Tamil Nadu. Ik herinner me dat het op 15 maart echt mis begon te gaan, zegt Zr. Shaila, toen we gevraagd werden de lagere scholen te sluiten. Eind maart volgde de volledige lock-down en al snel vormde Chennai het epicentrum van de Covid epidemie in India. Uit voorzorg besloten we met ons

FSJ generaalat in Chennai, waar meer dan 88 zusters wonen, ook volledig in lock-down te gaan. De huishoudelijke hulpen en andere mensen van buiten, werden niet meer toegelaten. Onze eerste zorg was natuurlijk gericht op de zusters die nu binnen opgesloten zaten (waaronder 35 bejaarde). Gelukkig had Zr. P. S. Celia, verantwoordelijk voor de inkoop voor onze congregatie, gezorgd voor voldoende voedsel en medicijnen. Tegen april waren er al miljoenen mensen in heel India in hun levensonderhoud bedreigd door de lock-down. We zagen de impact van de lock-down overal om ons heen: bij de mensen die in winkelcentra werkten, in theaters, restaurants etc. We hebben meer dan duizend mensen uit onze buurt kunnen helpen met het meest noodzakelijke. Met de hulp van vrijwilligers hebben we voedselpakketten uitgedeeld, bestaande uit 10 kg rijst, 1 kg linzen, 1 liter olie, 1 kg suiker, 1 kg zout en kruiden en specerijen zoals tijm, mosterd, kurkuma, knoflook, koriander

etc. We hebben ook zo'n 50 vrouwen, die als kind bij ons in de congregatie zijn opgegroeid, financieel geholpen. Deze jonge vrouwen huilden toen ze onze hulp ontvingen, want ze zitten zonder werk, noch uitzicht op werk. Ook hebben we met enkele lokale NGO's samengewerkt om de allerarmsten van het land te ondersteunen. Zo gaven we bijvoorbeeld groenten aan minder-validen in Acharapakkam, verdeelden we maandverband onder jonge meisjes in Jaipur en verzorgden we maaltijden voor zorgpersoneel in Trichy: overal waar we dachten dat we konden helpen, deden en doen we dat.

Gezondheids crisis

Toen kwam de Eerwaarde Dr. George Antonysamy, de aartsbisschop van Madras Mylapore met een bijzonder verzoek: hij vroeg onze Moeder-overste Zr. Arockiam om een Covid afdeling te openen in ons St. Thomas ziekenhuis in Chennai. Daar konden dan zusters, paters en priesters, die elders niet geholpen werden,

Zr. Shaila

door ons behandeld worden. We hebben toen een vergunning bij de overheid aangevraagd en konden zo een afdeling van 35 bedden speciaal voor Covid patiënten inrichten. Op dit moment behandelen we zusters uit heel Tamil Nadu en ook arme vrouwen hier uit de omgeving. Zo'n 460 patiënten zijn inmiddels behandeld en ontslagen en we hebben nu 38 patiënten die nog behandeld worden, zegt Zr. Shaila. Het ziekenhuis heeft niet alleen de Covid afdeling ingericht, maar ook speciale apparatuur aangeschaft om deze patiënten goed te kunnen behandelen. Ik had al wel gehoord dat onze zusters die als arts in het ziekenhuis werken, hun werk goed verstaan, maar dit keer heb ik het zelf als Covid patiënt kunnen ervaren. De sfeer was heel positief en geruststellend. Iedere ochtend dronken we "kashayam": een brouwsel van citroen, gember, peper en kurkuma, om het immuunsysteem te versterken, gevolgd door een ontbijt en soep. Na de lunch dronken we nog een "kashayam" om drie uur en 's avonds na het eten nog een glas kurkuma melk.

Zr. Shaila en andere zusters zijn allemaal vol lof over de drie dokter-zusters die zich vrijwillig meldden om in het ziekenhuis de behandeling van Covid patiënten op zich te nemen, ondanks het risico besmet te raken. Dr. Zr. Roseline en Dr. Zr. Sumitha runnen de Covid afdeling, terwijl Dr. Zr. Jenova haar beste zorgen geeft aan de Covid patiënten met ademhalingsproblemen, die op de IC worden opgenomen. Iedere dag weer gaan deze artsen en hun team aan de

slag om met ijver en geduld het toenemend aantal patiënten te helpen. Net als vele artsen over de hele wereld bestrijden deze zusters een razende pandemie, met niet veel meer dan eenvoudige persoonlijke beschermingsmiddelen en dienstbaarheid in hun hart.

Online lessen vergroten het gat tussen rijk en arm

Afgezien van het feit dat Covid ons leven en werk zowat tot stilstand bracht, werd ook het onderwijs hard geraakt. Als docent biologie kan Zr. Shaila ons een goed beeld schetsen van wat de impact voor zowel leerlingen als onderwijzers is geweest: Hoewel we direct begonnen zijn met online lessen, nadat de scholen gesloten werden en de kinderen naar huis gestuurd, zijn er helaas veel leerlingen die daar niet aan kunnen meedoen. Van een klas van 50 kinderen bijvoorbeeld konden maar 20 leerlingen deelnemen aan de online lessen. De meeste kinderen van onze scholen komen uit rurale gebieden en maar enkelen hebben een smartphone. Als de ouders al een telefoon hebben, nemen ze die meestal mee naar hun werk. Maar, vertelt ze lachend, tussen de leerlingen die wel online konden meedoen zaten er ook enkelen die graag afhaakten of zeiden dat er geen internetverbinding was. De online lessen maakten het verschil tussen rurale scholen en scholen in de stad nog groter, omdat kinderen op het platteland naar internetverbinding moesten zoeken en / of een smartphone moesten zien te bemachtigen. We hebben de onderwijzeressen gevraagd de leerlingen zo goed

mogelijk te begeleiden, door ze werkbladen met opdrachten te sturen en ook telefonisch contact met alle kinderen te onderhouden, om ze verder te helpen.

Een ander probleem waar we mee te maken hebben is dat scholieren die hun opleiding bijna voltooid hadden, nu vervroegd worden ingezet om hun ouders in deze moeilijke tijden te helpen: Ik heb een kind uit mijn klas gezien, die haar moeder hielp bij het verkopen van snoep op straat en we hebben jongens gezien die met hun vader groenten op straat verkopen. Vanuit het platteland bereiken ons verhalen van meisjes die uitgehuwelijkt worden aan familieleden. Door Covid is het percentage vroegtijdige schoolverlaters zeer zeker opgelopen, met name in arme buurten en plattelandsgebieden.

Geen toegang tot voeding en onderwijs

In de deelstaat Tamil Nadu, bestaat er een systeem waarbij de kinderen op scholen van de overheid, of scholen die deels betaald worden door de overheid, tussen de middag gratis een warme maaltijd krijgen. Dit heeft veel arme gezinnen geholpen om hun kinderen naar school te kunnen sturen, zodat ze onderwijs kunnen genieten. Covid heeft ook dit systeem verpletterd, waardoor veel kinderen een gezonde maaltijd per dag is ontnomen. De meeste kinderen op onze scholen ontbijten thuis nauwelijks, alleen op school krijgen ze dus een gezonde maaltijd met voldoende ei en groenten.

Gedurende de maand juni werkte het hele gratis-warme-maaltijd systeem niet. Maar vanaf juli heeft de overheid ter vervanging hiervan, de gezinnen met kinderen die recht hebben op een gratis maaltijd, voorzien van voedselpakketten. Deze pakketten worden gedistribueerd via de scholen, wij helpen hier op onze deels door de overheid gesubsidieerde scholen, ook aan mee. Wij verwachten niet dat de scholen voor januari volgend jaar weer open zullen gaan. Aangrenzende deelstaten als Karnataka en Andhra Pradesh hebben geprobeerd hun scholen gedeeltelijk te openen, wat geleid heeft tot een toename van Covid besmettingen onder

scholieren. Dat heeft ervoor gezorgd dat de regionale overheden zeer terughoudend zijn in hun beleid ten aanzien van de scholen.

Het sluiten van de scholen beschermt de leerlingen in hoge mate voor de pandemie, maar het betekent tevens dat de onderwijzers in een moeilijke situatie zitten: omdat zij in hun levensonderhoud worden bedreigd. Zr. Shaila licht toe: scholen staan voor een groot probleem, daar veel ouders de schoolbijdrage voor dit schooljaar niet kunnen opbrengen of nog niet hebben betaald. Aangezien wij de ouders in deze situatie niet kunnen

dwingen, hebben wij sinds juli onze onderwijzers maar 50% van hun salaris kunnen uitbetalen. Ook het niet-onderwijzend personeel en zorgmedewerkers zijn de dupe van deze Covid lock-down. Van onderwijzers tot leerlingen, iedereen heeft te maken gehad met het feit dat Covid ons normale leven omvergeworpen heeft.

Tot slot zegt Zr. Shaila: als je al geen geld hebt voor een maaltijd, hoe kun je dan verwachten dat kinderen over een smartphone beschikken?

Lock-down en levensonderhoud

Tekst Catherine Gilon, foto's Bala Subramaniam

Zijn mensen bereid het risico op een Covid besmetting te lopen, om te voorkomen dat zij niet meer in hun levensonderhoud kunnen voorzien?

Chitra, een visverkoopster in de kuststad Surelikadu in Tamil Nadu, heeft de tsunami van 2014 overleefd en bood al verschillende rampen in haar leven het hoofd. Maar dit was iets anders. "We zijn al met veel onaangekondigde rampen geconfronteerd, maar de impact vermindert meestal na een paar dagen. Maar deze lock-down heeft een maandenlang effect."

Er zijn 250 vissersgezinnen in Surelikadu, die samen besloten om gedurende de lock-down niet uit te varen, omdat zowel het vissen zelf als de visverkoop, het samenkomen van grote groepen mensen genereert. "Normaal haal ik de vis bij de mannen op en breng hem naar de nabijgelegen vismarkt Thiruporur. Maar de lock-down hield in dat noch de

vissers, noch de visverkopers zoals ik, gedurende bijna drie maanden niet konden werken. De meeste inwoners van de stad hebben geld moeten lenen of hun sieraden moeten verkopen, om de eindjes aan elkaar te knopen, omdat de ontvangen overheidshulp van 1000 roepies per gezin, per maand onvoldoende was om te overleven."

Volgens de officiële gegevens verloren in de maand april meer dan 122 miljoen Indiërs in Tamil Nadu alleen al, hun werk. Omdat de epidemie in het begin de deelstaat zwaar trof, is Tamil Nadu nu tevens de deelstaat met het grootste verlies aan banen door Covid. Uit onderzoek bleek dat de meeste mensen die hun werk verloren, kleine handelaren of dagloners waren. De plotselinge lock-down, de Indiase premier Modi, kondigde een 21 dagen durende lock-down af, die binnen 4 uur zou ingaan, veroorzaakte dat enkele duizenden arbeidsmigranten, lopend op weg naar hun geboortedorp gingen.

De lopende arbeidsmigranten

Door de plotselinge lock-down verloren veel dagloners die in fabrieken of in de bouw werkten, van het ene op het andere moment hun inkomen en onderdak. Omdat deze sectoren nauwelijks georganiseerd zijn in vakbonden, kregen ze weinig tot geen hulp van de fabrieken waarvoor ze werkten. Omdat treinen en bussen ook niet reden, besloten duizenden arbeiders die buiten hun eigen stad gestrand waren, om de terugreis naar huis, oplopend tot

soms meer dan 1000 km, maar te gaan lopen in plaats van om te komen van de honger. Daar het niet duidelijk was hoeveel plaats er in het beperkt aantal treinen was, verkochten deze mannen en vrouwen wat ze maar konden om een ticket van een van de weinige particuliere busbedrijven die nog reden, te bemachtigen. En de allerarmsten hadden geen andere keuze dan te gaan lopen. Pas nadat de media, aandacht besteedde aan de benarde situatie waarin deze mensen zich bevonden, organiseerde regionale overheden eindelijk enkele speciale treinen en tijdelijke opvangkampen, voor de mensen die in hun deelstaat waren gestrand.

Maar niet alleen arbeiders, ook de toeristensector, de horeca, het onderwijs en de onroerend goed sector, werden getroffen. Raj Suresh, eigenaar van een reis-magazine, voelde de klap van de lock-down in een keer, toen al zijn adverteerders zich van de ene op de andere dag terugtrokken. "In het begin waren alle hotels gesloten en alle reizen gecancelled, maar we hoopten

dat de situatie binnen twee maanden zou verbeteren. Maar zelfs vandaag nog zijn hotels in hoge mate onbezet en alleen in noodzakelijke gevallen wordt

er gereisd en mensen geven alleen geld uit aan zaken die ze nodig hebben. Het zal een jaar duren voor we weer op ons normale niveau zitten." Op basis van deze ontwikkeling, besloot hij zijn magazine tijdelijk stop te zetten en in plaats daarvan, op de markt in natuurlijke specerijen te gaan handelen die het immuunsysteem zouden versterken.

Dit lijkt een veelbelovend segment te worden, daar India de bakermat is van verschillende natuur-gebaseerde systemen zoals Siddha en Ayurveda. Saroja, een moringa boom boer in Karur, vertelt ons dat de gedroogde moringa en kurkuma poeders erg in trek zijn de laatste tijd gegeven hun bestanddelen, die het immuunsysteem zouden versterken.

De agrarische sector in India heeft de lock-down goed doorstaan omdat de regering ontheffing verleende en ook omdat het regenseizoen dit jaar heel goed geweest is. Ook de melkindustrie kreeg een ontheffing, omdat melk als een essentieel goed wordt beschouwd. Melkboer Jaya vertelt dat zij weliswaar 20%

Mahesh voor zijn nieuw geopende winkel

minder omzet heeft doordat scholen en kantoren gesloten zijn, maar dat ze onafgebroken hebben doorgewerkt.

Het onderwijs op achterstand
Hema, een computer docent uit Salem werkt al bijna 25 jaar op een middelbare privéschool. Deze Covid lock-down betekende voor haar enerzijds dat ze zich de techniek van het online lesgeven eigen moest maken en anderzijds dat ze een salariskorting van meer

kleintjes erbij te houden.”
Hema benadrukt nog eens dat door de digitale lessen, arme leerlingen die geen mobieltje tot hun beschikking hebben, gewoon veel onderwijs gemist hebben.

De toekomst opnieuw afstemmen
Hoewel de lock-down versoepeld is in India, net als alle andere landen, vurig hoopt op een vaccin, is de economische situatie nog niet veel verbeterd. In iedere straat en in een op de twee huizen, heeft iemand zijn

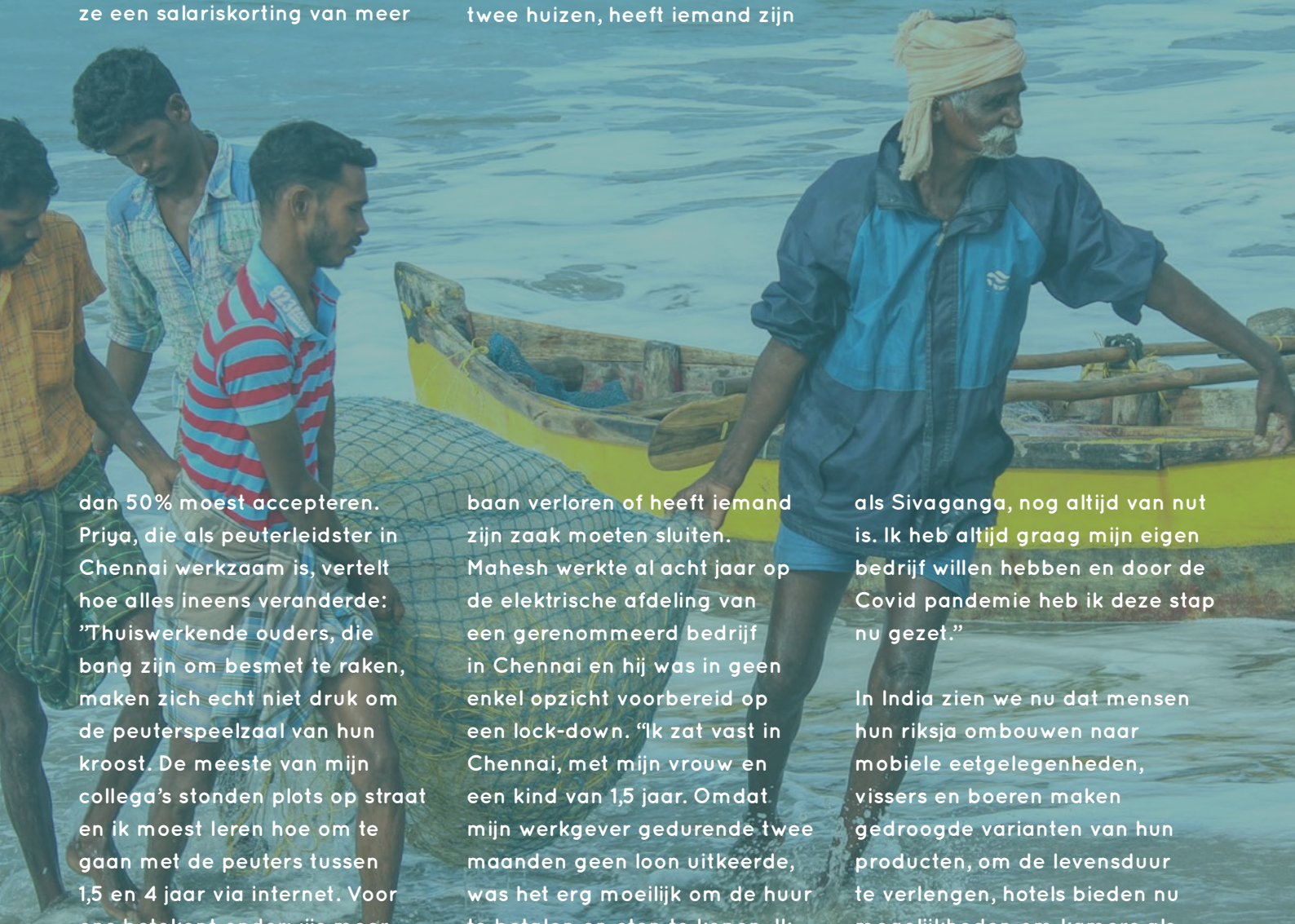
spaargeld opgenomen om een nieuwe start te maken. En ja, ik heb nu mijn eigen elektrisch bedrijf in Sivaganga. Ik was aanvankelijk naar een stad als Chennai gegaan omdat daar meer werkgelegenheid was. Maar in onzekere tijden als deze, denk ik dat je beter je eigen zaak kan beginnen, dan te wachten op een salaris dat waarschijnlijk nooit komt. Ik heb ervaring in diverse elektrische reparaties en ik denk dat dat in een kleine stad

dan 50% moest accepteren. Priya, die als peuterleidster in Chennai werkzaam is, vertelt hoe alles ineens veranderde: "Thuiswerkende ouders, die bang zijn om besmet te raken, maken zich echt niet druk om de peuterspeelzaal van hun kroost. De meeste van mijn collega's stonden plots op straat en ik moest leren hoe om te gaan met de peuters tussen 1,5 en 4 jaar via internet. Voor ons betekent onderwijs meer dan alleen kennis, het gaat ook om de ontwikkeling en training van hun sociale vaardigheden, leiderschapskwaliteiten enzovoort. Maar met deze online lessen, zonder fysieke interactie, is het een hele uitdaging om alleen al de aandacht van de

baan verloren of heeft iemand zijn zaak moeten sluiten. Mahesh werkte al acht jaar op de elektrische afdeling van een gerenommeerd bedrijf in Chennai en hij was in geen enkel opzicht voorbereid op een lock-down. "Ik zat vast in Chennai, met mijn vrouw en een kind van 1,5 jaar. Omdat mijn werkgever gedurende twee maanden geen loon uitkeerde, was het erg moeilijk om de huur te betalen en eten te kopen. Ik besloot terug te gaan naar mijn geboortedorp. Hoewel de lock-down werd versoepeld, kregen we slechts de helft van ons salaris uitbetaald. Ik nam ontslag, ben naar mijn dorp Sivaganga gelift, met mensen die naar een begrafenis gingen. Ik heb al mijn

als Sivaganga, nog altijd van nut is. Ik heb altijd graag mijn eigen bedrijf willen hebben en door de Covid pandemie heb ik deze stap nu gezet."

In India zien we nu dat mensen hun riksja ombouwen naar mobiele eetgelegenheden, vissers en boeren maken gedroogde varianten van hun producten, om de levensduur te verlengen, hotels bieden nu mogelijkheden om kamers als werkruimten te huren. De pandemie heeft ons gedwongen om na te denken over nieuwe manieren om ons oude leven weer op te pakken. Er is altijd hoop.

Vrouwen op de bouw van Walajabad

Tekst Catherine Gilon, foto's Bala Subramaniam

Op de foto's van de voortgang van ons bouw project in Walajabad, viel het ons op dat er relatief veel vrouwen op de bouw werken. We spraken met twee van hen en het hoofd van de school.

Bouwen aan hoop

Nadat de lock-down gedeeltelijk is opgeheven en de bouw in Walajabad weer kon worden hervat, bezoeken we het project en ontmoeten Zr. Arokiya Mary, hoofd van de school, die tevens toezicht houdt op de voortgang van de bouwwerkzaamheden. Onze school is heel geschikt voor de meest achtergebleven gemeenschappen in dit gebied, zegt Zr. Arokiya Mary. Ouders die het zich niet kunnen veroorloven om voor

hun kinderen privéscholen te betalen, sturen hun kinderen naar ons, in de hoop dat ze hier de beste opleiding krijgen die mogelijk is. De meeste ouders van onze kinderen zijn arbeiders die nauwelijks tijd hebben om hun kinderen iets te leren, dus die verantwoordelijkheid komt geheel voor rekening van de onderwijzers: er moet kwalitatief goed onderwijs gegeven worden. We organiseren ook ieder jaar extra, buitenschoolse lessen om de kinderen die een achterstand hebben, weer op het niveau van de anderen te brengen.

Vervolgens vertelt ze wat er samen met Thomas Bouwprojecten, verbeterd en vernieuwd gaat worden aan de infrastructuur van de school: op de middenschool, zaten groep 9 en 10 samen in één lokaal, omdat

we lokalen tekortkwamen. In het nieuwe gebouw zullen we twee aparte lokalen hebben op de begane grond en ook nog een kantoorruimte voor de docenten. Op de eerste verdieping komt een laboratorium, iets wat we tot nu toe niet hadden. In de lagere school, die nu door een nieuwgebouwde scheidingswand een eigen speelplaats heeft, zijn de lokalen opgeknapt en er is een nieuw toiletblok en een nieuwe trap gebouwd.

Terwijl we over de bouwplaats lopen, zien we vrouwen samen met de mannen werken: ze dragen bakstenen en keien, cement en wat dies meer zij, met het gemak van een professional. Met een shirt over hun sari getrokken, zijn ze nauwelijks van hun mannelijke collega's

te onderscheiden. J. Durga (36 jaar) vertelt dat ze sinds twee jaar in de bouw werkt. Ik werkte daarvoor in een leerfabriek hier in de buurt, maar die werd gesloten. Mijn man, die ook in die fabriek werkte, verloor bij een bedrijfsongeval twee van zijn vingers en kon toen nergens anders meer terecht. Ik moet nu dus wel aan de slag om de rekeningen te kunnen betalen en onze maaltijden te bekostigen.

Haar collega Maari, is de enige kostwinner in haar gezin, sinds haar man 15 jaar geleden overleed. Zij werkte ook in de leerfabriek voor ze naar de bouw overstapte. Ik heb twee zonen en de oudste heeft een nierziekte en kan geen zwaar werk doen. Mijn jongste zoon is onlangs begonnen als timmerman. Door de Corona lock-down was het moeilijker voor haar kinderen om werk te vinden, zodat zij weer de volledige zorg voor het gezin op zich moest nemen.

De kinderen van Durga gaan nog naar school. Haar oudste dochter wil een verpleegstersopleiding gaan volgen, nadat ze volgend jaar haar school afrondt.

Zr. Arokiya Mary vertelt dat zij vorig jaar een van de leerlingen was die zij persoonlijk begeleid heeft. Ik sta iedere dag heel vroeg op, bereid dan de maaltijden voor mijn gezin, neem de lunch voor mezelf mee en begin om 9.00 uur te werken. We hebben twee keer een theepauze en één lunchpauze. Het werk is vermoeiend maar het past mij goed omdat ik vroeg naar huis kan. We werken tot zes uur 's avonds, in de fabriek tot later in de avond, dus daarna heb ik nog tijd voor mijn gezin.

Zr. Arokiya Mary zegt dat de vrouwen minder betaald krijgen dan de mannen, omdat ze minder zwaar werk doen, zoals het sjouwen van bakstenen en keien, terwijl de mannen de mix voor het cement moeten maken. Durga zegt: dat klopt, wij verdienen 400 roepies per week en de mannen zo'n 600, maar zij moeten ook het zwaardere werk doen.

Als het moeilijk wordt, gaan de sterken aan de slag

Voor dagloners als Durga en Maari, die het op een gewone dag al zwaar hebben, was de lock-down een grote klap. We hadden gedurende twee maanden absoluut geen werk, zegt Durga. Aangezien de bouw een grote, niet-georganiseerde sector is, krijgen de arbeiders nauwelijks enige financiële ondersteuning van de overheid, zegt Zr. Arokiya Mary. Durga bevestigt dat. We kregen wel wat gratis levensmiddelen, zoals rijst en bonen en 1000 roepies om de eerste maand van de lock-down te overbruggen. Om dan te vervolgen: ik leen nooit geld. Als ik geld heb, eten we, zo niet dan wachten we op de volgende maaltijd.

Als we afscheid nemen zegt Zr. Arokiya Mary dat ze hoopt dat haar school weer snel gevuld zal worden met de lach van de kinderen en Durga en Maari hopen dat hun kinderen spoedig de zware last die zij nu alleen dragen, kunnen verlichten voor hun. Ondertussen werken ze hard om een plek te bouwen, een plek waar kinderen als die van hun, hun dromen kunnen koesteren.

Vrouw op de bouw: S. Durga

Covid in India:

Economie zwaar getroffen, maar er gloort hoop.

India is door de wereldwijde Covid pandemie zeer zwaar getroffen. Het aantal gevallen ligt met ongeveer 650 per 100.000 inwoners rond het wereldwijde gemiddelde. Het risico voor de volksgezondheid wordt verhoogd door het relatief veel voorkomen van obesitas en diabetes, alsmede ondervoeding en gebrekkige toegang tot medische hulp buiten de grote steden.

Tekst: Bart Oosterveld – adviseur ACG Analytics en Fellow Atlantic Counsel

Door de maatregelen die de regering heeft moeten treffen krimpt de economie ook fors: het Internationale Monetaire Fonds (IMF) verwacht dat het bruto binnenlands product van

India dit jaar met maar liefst 10,3% daalt. Voor een eventueel economisch herstel in 2021 is India natuurlijk ook afhankelijk van de groei elders: met name de vooruitzichten voor de vele buitenlandse bedrijven die in India investeren (IT sector, autosector) zijn in deze zin belangrijk. Aan de andere kant is de economie van India niet enorm afhankelijk van de uitvoer van producten en heeft het baat bij de huidige lage olieprijs. Het IMF voorziet een economische groei in 2021 van bijna 9%, wat een opmerkelijk snel herstel zou inhouden.

Als gevolg van de economische crisis staan natuurlijk ook de overheidsfinanciën onder druk. India had voorafgaand aan

de pandemie al een relatief hoge staatsschuld. Hoewel het begrotingstekort flink is toegenomen, heeft de regering economische maatregelen om de crisis tegen te gaan zelf kunnen bekostigen. De situatie is dus minder nijpend dan in veel andere landen, zoals bijvoorbeeld buurlanden Bangladesh en Pakistan, die noodhulp van het IMF hebben moeten aanvragen.

De regering Modi kondigde eind maart de eerste lockdown aan. Sinds half-mei is het weer beperkt mogelijk binnen het land te reizen en sindsdien worden ook waar mogelijk andere beperkingen opgeheven. De lockdown in zwaar getroffen gebieden blijft echter tot in ieder geval eind november gelden.

Onder het huidige 'Lockdown 5.0' beleid mogen deelstaten onder bepaalde voorwaarden scholen heropenen. Ook zijn gebedsoorden, hotels, en winkelcentra open. Deelstaten moeten op basis van het aantal gevallen beslissingen nemen over sport, reizen naar andere deelstaten, en het openen van zwembaden, bioscopen, etc. Hoewel het aantal Covid gevallen blijft toenemen en nu meer dan 9 miljoen bedraagt, heeft de regering met de beperkingen wel een gestage daling van het groeipercentage bereikt. Eind juli steeg het aantal gevallen elke twee weken met meer dan 60%, op het moment bedraagt de groei 8% per twee weken.

Met behulp van de 'Coronavirus Economic Distress Heatmap' van ACG Analytics kan de impact van de pandemie en de economische shock in India vergeleken worden met de situatie in 74 andere landen. Met name in ontwikkelingslanden is de klap vaak enorm: de zorgsector is in de regel minder ontwikkeld en de overheid heeft weinig financiële draagkracht. Daarbij wordt de situatie vaak verergerd door het feit dat de economie afhankelijk is van grondstoffen zoals olie, of alleen op toerisme leunt. In de heatmap vergelijken we de zorgsectoren van deze landen door te kijken naar bijvoorbeeld het aantal ziekenhuisbedden per 10.000 inwoners, de groei van de pandemie en hoe vaak risicofactoren zoals diabetes of obesitas voorkomen. Ook vergelijken we de landen met elkaar als het gaat om de draagbaarheid van de staatsschuld en het risico van een wanbetaling.

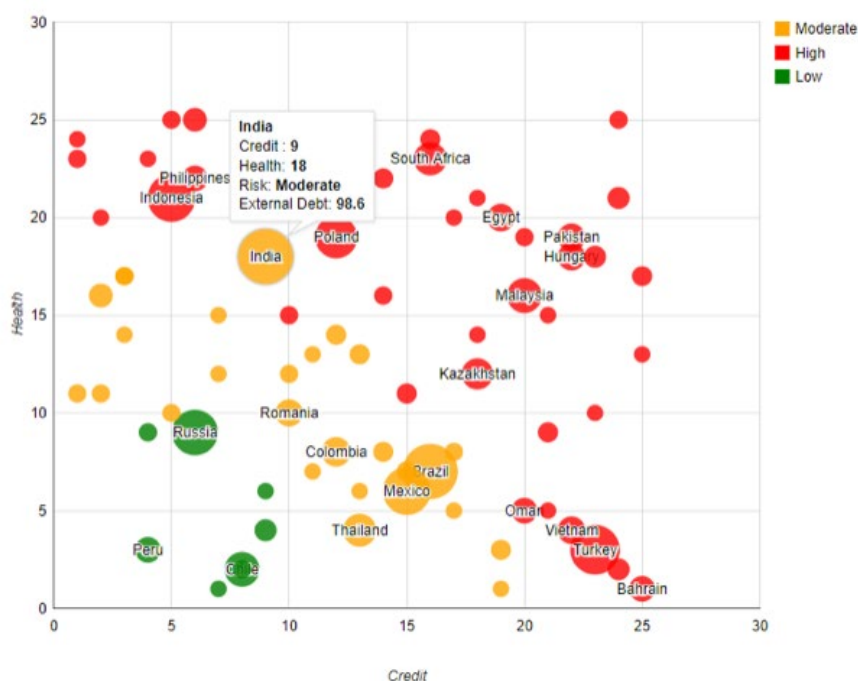
In vergelijking met andere landen valt India sinds mei wekelijks in de 'rode' of 'oranje' categorie. Hoewel het met de overheidsfinanciën en staatsschuld vergelijkenderwijs redelijk goed gesteld is, staan de volksgezondheid en de zorgsector onder zware druk.

De economische groei in India is minder afhankelijk van handel en toerisme dan bijvoorbeeld in Mexico, Brazilië, of Rusland. Om volgend jaar snel uit het huidige dal te komen is het daarom vooral zaak dat de pandemie in India zodanig onder controle wordt gebracht dat de gewone dagelijkse bedrijvigheid kan terugkeren. Het IMF houdt daar rekening mee, gezien de raming van een stijging van 9% van het bruto binnenlands product. Mocht dat zich inderdaad zo voltrekken, dan blijft de economische schade beperkt voor India, zeker vergeleken met het Westen.

Bart Oosterveld is als adviseur betrokken bij ACG Analytics en is ook een Fellow van de Atlantic Council, een denktank in Washington. Hiervoor heeft hij bijna twintig jaar bij Moody's gewerkt, waar hij onder meer verantwoordelijk was voor de landen ratings tijdens de Europese schuldencrisis. Hij heeft rechten en Spaans gestudeerd in Amsterdam, bestuurskunde in New York, en economie in Washington.

ACG Analytics (<https://www.acg-analytics.com/>) geeft advies aan investeringsfondsen en bedrijven, met name over politieke ontwikkelingen in Washington en Brussel. Wie interesse heeft in de wekelijkse 'Macro Forecast' nieuwsbrief kan contact opnemen met oosterveld@acg-analytics.com.

Figuur: Coronavirus Economic Distress Heatmap

Walajabad:

Bouw in Beeld

Nieuwe middelbare school gebouwd in 2008

Kinderen van de basisschool

Wastafels in het bestaande WC-complex

Oude basisschool - Wordt uitgebreid en gerenoveerd in 2020 om meer klaslokalen te herbergen

3 lessen worden in dezelfde ruimte gegeven, wegens gebrek aan lokalen

Bouwvakkers op locatie in Walajabad

Het versjouden van stenen op de bouw

Gebouw in aanbouw

Zr. Arokiya Mary overziet de bouwwerkzaamheden

Het nieuwe gebouw in aanbouw: voor 4 klassen middelbare school plus een lab

Een medewerker aan de slag voor het nieuwe gebouw

Twee bouwvakkers op verhogingen van hout

De nieuwe trap aan het oude gebouw

Al 30 jaar betrokken bij de Thomas stichtingen.

Ook dit jaar stellen we weer twee vrijwilligers aan u voor die nauw betrokken zijn bij de Stichting Thomas Bouwprojecten. Allereerst Michel van der Linden, die eerst lid was van het bestuur van de bouwstichting en vervolgens lid werd van de Raad van Advies van de drie Thomas stichtingen. En ten tweede Leo Verhagen, sinds 2012 bestuurslid van de Stichting Thomas Bouwprojecten.

Tekst Wilma Martens; foto's
privébezit M. van der Linden

***Vandaag is de redactie op
bezoek bij Michel van der Linden
in Heeswijk Dinther. Michel is
lid van de gezamenlijke Raad
van Advies van de drie Thomas
stichtingen.***

Deze Raad van Advies heeft
meerdere functies:
De leden bieden hulp en
advies aan de stichtingen op
allerlei terreinen, gevraagd en

ongevraagd. Daarnaast houden
ze het financieel beheer van
de stichtingen in de gaten, ze
bewaken dat er geen zaken
gebeuren die niet door de
beugel kunnen en vooral dat
alle donaties goed besteed
worden. In feite zijn ze in
deze de vertegenwoordiging
van alle donateurs. En, niet
onbelangrijk, de Raad van
Advies is de bindende factor van
de drie verschillende Thomas
stichtingen, ieder met hun eigen
bestuur en hun eigen vrijwilligers.

(De Thomas jongeren stichting,
opgericht in 1987, de Stichting
Thomas Bouwprojecten,
opgericht in 1992 en de Thomas
Foundation for Microcredits,
opgericht in 2007).

***Onze eerste vraag aan Michel is:
Hoe ben je in contact gekomen
met de Thomas stichting?***

In de 2e helft van de jaren
80 was het gebruikelijk dat
bouwbedrijven hun relaties een
uitgebreid kerstpakket gaven.

Bouwbedrijf van der Linden besloot echter in die jaren om het geld dat ze ieder jaar besteedden aan relatiegeschenken, te doneren aan een derdewereldorganisatie. Het ging om een substantieel bedrag van rond de 25.000 gulden per jaar.

Op deze manier was het bedrijf de eerste jaren na dit besluit actief met projecten in meerdere ontwikkelingslanden zoals in Guatemala en Tanzania.

Na een paar jaar kwam de firma in contact met de Thomas stichting en dan vooral met de Thomas bouwstichting. Die contacten ontstonden via de familie Schiebroek. Het bouwbedrijf bouwde diverse projecten met ingenieursbureau Schiebroek. Vanaf die tijd werd ieder jaar een donatie gedaan aan projecten van de stichting in India.

Bij de jaarlijkse bijdrage van het bedrijf werd ook het personeel betrokken. Ieder jaar op het personeelsfeest mochten de personeelsleden een lotje trekken. De winnaar mocht mee op “zakenreis” naar de projecten en zo zijn er verschillende mensen ook in India geweest. Ze gingen mee op de reizen van de projectleiders van de Thomas bouwstichting om daar de projecten met eigen ogen te zien. Er ontstond op deze manier een echte band tussen het personeel van Van der Linden en de projecten in India. Een niet onaanzienlijk deel van de omzet van het bedrijf bestond uit projecten in de sector onderwijs en gezondheidszorg. Een klik met de projecten van de Thomas Stichting lag dan ook voor de hand.

In het jaarverslag van het bouwbedrijf werden de middenpagina's jaarlijks gereserveerd voor foto's en een kort verhaaltje van de projecten in India. Natuurlijk was dit een manier om te laten zien dat het bedrijf maatschappelijk geëngageerd was. Maar op deze manier werden ook de relaties van het bouwbedrijf gewezen op de mogelijkheid om de Thomas stichting te ondersteunen.

In Nederland zelf werd er, jarenlang praktische hulp geboden aan de bouwstichting. Het kantoor van het bedrijf werd als vergaderlocatie gebruikt door het bestuur van de Thomas bouwstichting, het “projectnieuws” een nieuwsbrief op papier, die tweemaal per jaar verscheen met de reisverslagen van de projectleiders, de beschrijvingen van de projecten en andere wetenswaardigheden, werden op het bedrijf vermenigvuldigd en secretaresse Minette verleende allerlei hand- en span diensten. Er ontstond een hechte band tussen het bouwbedrijf en de Thomas stichting.

Deze praktische hulp heeft geduurd tot het afscheid van Michel en de verhuizing van het bedrijf in 2012 van Sint-Michielsgestel naar een nieuw kantoor in Den Bosch.

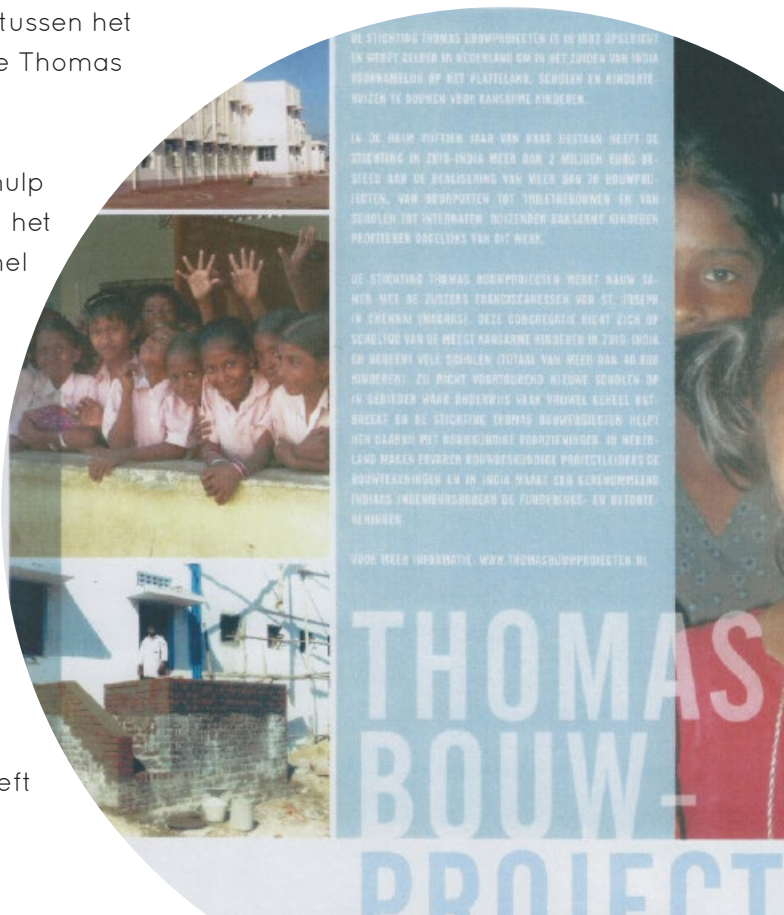
Michel is zelf ook in India geweest. Samen met projectleider Anne Reijenga heeft

hij veel projecten bezocht en uitgebreid contact gehad met de zusters. Deze reis heeft veel indruk gemaakt. Vooral is hem bijgebleven de vriendelijkheid van de zusters en de enorme dankbaarheid van de kinderen en onderwijskrachten voor al het werk dat de Thomas stichtingen daar doen.

Naast al deze hulp via het bouwbedrijf was Michel ook persoonlijk betrokken bij de Stichting Thomas Bouwprojecten. Hij is enkele jaren lid geweest van het bestuur van onze bouwstichting en hij maakt sinds 2008 deel uit van de gezamenlijke Raad van Advies van alle drie de Thomas stichtingen.

Wat vindt Michel nu de sterke punten van de drie Thomas stichtingen?

Er is een grote betrokkenheid van alle vrijwilligers binnen de

stichtingen, er is een unieke band met de projecten, er gaan ieder jaar bestuursleden of in het geval van de bouwstichting ook projectleiders naar India om deze projecten persoonlijk te bezoeken. Helaas zijn deze bezoeken op dit moment niet mogelijk vanwege de Corona crisis maar laten we hopen dat dit snel weer kan. Er is weinig “overhead”. Als donateur weet je precies waar je geld naartoe gaat. En tot slot is er een goede communicatie met alle geldgevers. Er worden projectverslagen, soms zelfs tussentijds, gemaakt om iedereen precies op de hoogte te houden waar het geschonken geld naar toe gaat en met regelmaat verschijnen er nieuwsbrieven.

De grote uitdaging voor alle drie de stichtingen ziet Michel dan ook in het bereiken van een

nieuwe generatie donateurs nu de huidige donateurs “vergrijsd”. Dit vergt waarschijnlijk toch deels een andere manier van communicatie, meer gericht op de jongeren zoals Facebook, Instagram en Twitter om het enthousiasme, om aan dit soort projecten te doneren over te brengen aan deze nieuwe doelgroep.

Dit is niet specifiek een uitdaging voor de Thomas stichtingen maar geldt voor alle goede doelen stichtingen. En uiteindelijk zal het doel moeten zijn dat de mensen in India zichzelf kunnen helpen en we ons als stichting overbodig hebben gemaakt. Helaas zijn we zo ver nog lang niet en alle Covid perikelen in India zullen dit proces waarschijnlijk ook nog behoorlijk vertragen.

Michel is nu 70 jaar, is

getrouwd, heeft 2 kinderen en 6 kleinkinderen. Na een bouwkundige opleiding aan de HTS en enkele jaren gewerkt te hebben bij andere bedrijven kreeg Michel samen met neef Marcel (in meerdere opzichten geen onbekende voor de Thomas Stichtingen) als derde generatie de leiding van het familie bouwbedrijf Van der Linden. Dit heeft hij gedaan van 1978 tot aan zijn pensionering in 2012. Zijn dagen zijn op het moment gevuld met allerlei commissariaten, bestuurstaken en toezichthouderschappen van heel wat verschillende organisaties. Veelal op maatschappelijk gebied. Een deel van deze taken ligt bewust ook bij organisaties in het dorp waar hij woont.

Michel heeft verschillende hobby's. Na 40 jaar op en rond het hockeyveld vertoefd te hebben heeft hij zijn hockeystick inmiddels verruild voor golfclubs. Daarnaast is fietsen zijn passie. Het liefst grotere afstanden. Het ene jaar naar Zuid - Frankrijk, het andere jaar op bedevaart naar het 2700 km ver gelegen Santiago de Compostela. Tenslotte verkeerde Michel als vlieger “in hogere sferen” en heeft hij op die manier vele plaatsen in Europa maar ook West - Afrika bezocht. Zijn brevet heeft hij inmiddels aan de wilgen gehangen.

Al met al een drukke invulling en hij vindt dat het nu tijd wordt om een deel van zijn bestuurstaken geleidelijk af te bouwen. Onder dit afbouwen valt ook zijn functie als lid van de Raad van Advies van onze stichtingen. Dat afbouwen is niet

iets wat hij zomaar doet. Daar is een heel proces aan vooraf gegaan want hij heeft, naar eigen zeggen, de neiging om een emotionele band op te bouwen met de organisaties waarbij hij betrokken is.

Het is inmiddels meer dan 30 jaar geleden dat de eerste Thomas Stichting werd opgericht. En nog steeds zijn zij actief door de inspirerende inzet van vele vrijwilligers, met ondersteuning van de zusters Franciscanessen van Sint Joseph in Chennai (Madras), en niet te vergeten, zeer betrokken donateurs. De continuïteit van de stichtingen is op geen enkel moment in gevaar geweest. Kijk maar eens wat er allemaal tot stand is gebracht! Dat is iets om geweldig trots op te zijn. Michel hoopt van harte dat dat enthousiasme en die inzet ook de komende jaren beklijft. Tegelijkertijd hoopt hij dat India zich zodanig ontwikkelt dat het werk van de Thomas stichtingen minder relevant wordt. Dat is deels een kwestie van een eerlijker verdeling van de rijkdom maar ook culturele achtergronden spelen daarbij een rol. Kijk maar naar de positie van de vrouw en, voor de Thomas Stichtingen relevant, de positie van meisjes.

Tot die tijd zal er voor de Thomas Stichtingen en alle andere stichtingen die actief zijn in India nog werk genoeg zijn.

Michel wenst de drie stichtingen voor de komende jaren heel veel succes.

Afscheid van Joop de Wit

Meer dan 20 jaar is Joop lid geweest van de Raad van Advies van de aanvankelijk twee en later drie Thomas stichtingen Dr. J.W. (Joop) de Wit, leverde als expert op het gebied van India zijn bijdrage.

Vorig jaar schreef Joop nog een artikel in de 4de editie van de THOMAS, waarin hij beschreef wat er in de laatste 30 jaar is veranderd ten aanzien van de positie en rechten van meisjes en vrouwen in India. Joop was als politiek antropoloog tot zijn pensionering in 2018 als universitair hoofddocent verbonden aan het International Institute of Social Studies in Den Haag en publiceerde o.a.:

Urban Poverty, Local Governance and Everyday Politics in Mumbai
(Routledge 2017, Paperback 2019)

"Undermining the SDGs: Informality, Patronage and the Politics of Inclusion in Mumbai" In: The Politics of Social Inclusion, ed. Gabriele Koehler et al. (UNESCO, 2020) <https://cup.columbia.edu/book/the-politics-of-social-inclusion/9783838213330>

Bij deze willen wij Joop heel erg bedanken voor zijn jarenlange aandacht, inzet en oprechte betrokkenheid en wensen hem alle goeds voor de toekomst.

In Nederland is helaas het beeld ontstaan dat het met India wel goed gaat. Maar dat geldt zeker niet voor de miljoenen armen in het land.

Interview met Leo Verhagen

Tekst Wilma Martens & Siet Egas Repáraz;

Foto's Wilma Martens, privé bezit Leo Verhagen.

We zijn als redactie van deze THOMAS lustrum editie te gast in Mierlo, bij Leo Verhagen. Leo is al sinds 2012 lid van het bestuur van onze Stichting Thomas Bouw Projecten. Na een aantal jaren óók voor het secretariaat verantwoordelijk te zijn geweest besteed hij sinds januari 2018 zijn tijd aan het werven van fondsen, het zoeken naar nieuwe donateurs en het onderhouden van contact met onze bestaande donateurs.

Het toeval speelde een grote rol bij zijn keuze voor onze stichting. Tijdens zijn werk bij Philips had hij al contact met Jac Braat, de huidige voorzitter. Na zijn pensionering werd dit contact voortgezet en hoorde Leo dat Jac in het bestuur zat van STBP en dat ze dringend op zoek waren naar een secretaris. Een van zijn voornemens was, om na zijn pensionering iets te gaan doen in het kader van internationale hulp en dus was de keus snel gemaakt.

Leo werd geboren in Breda en heeft als kind behalve in Breda ook nog 8 jaar in zuid Limburg

gewoond.

Als student elektrotechniek verbleef Leo een jaar als vrijwilliger in Zambia. Hij werkte daar als studiebegeleider op de Engineering afdeling van de universiteit. Hij werkte hier met studenten waarvan sommigen nog een beetje benauwd keken als er een lampje op stroom moest worden aangesloten, maar ook met een generatie die trots was op hun nog maar recent zelfstandige land.

Met een paar Nederlandse vrijwilligers werd aan het einde van het jaar besloten met een aldaar gekochte auto de terugreis samen te maken. Na 17.000 km door 9 landen was zijn warme belangstelling voor Afrika nog extra gewekt.

Dat vuurtje is al die jaren smeulend gehouden met het plan om na zijn pensionering hier weer iets mee te gaan doen. Alleen werd het dus, door de vraag van Jac, geen Afrika maar India. De kernwaarden: kennisoverdracht, onderwijs, mensen helpen, zijn echter voor

beide regio's gelijk.

Na zijn studie elektrotechniek is hij gaan werken bij de ergonomie groepen van de universiteiten in Eindhoven en Twente met als werkgebied de interactie tussen mens en techniek en dan met name in de geautomatiseerde procesindustrie.

De industrie trok en Twente werd verruild voor de productieautomatisering bij Philips in Eindhoven. Philips was een divers bedrijf met vele divisies en bracht voor Leo elke paar jaar wel een nieuwe uitdaging, zoals de automatisering bij fabrieken, ontwikkelgroepen, logistieke, commerciële en administratieve groepen. Daar kwam ook steeds meer werk voor het buitenland bij, waaronder een kennismaking met India en de IT-industrie aldaar.

Zijn laatste opdracht voor zijn pensionering was om bij de vele overnames van andere ondernemingen door Philips het IT-geheel op een lijn te brengen en mens, organisatie en processen te helpen stroomlijnen.

Leo Verhagen aan het werk in Zambia, 1974

Leo Verhagen anno 2020

Na zijn pensionering zijn Leo en zijn vrouw zich bezig gaan houden met filosofie. Ze zijn filosofielessen gaan volgen en dat doen ze nu nog steeds. Verder nemen ze deel aan activiteiten met filosofie als gemeenschappelijke factor zoals een leesclub. Daarnaast is Leo bestuurslid van een Probus club, een club die saamhorigheid en vriendschap wil bevorderen van 55-plussers die niet meer actief zijn in het werkproces door middel van regelmatige ontmoetingen, lezingen en excursies. Thuis is er een grote tuin om te onderhouden. Er wordt veel gefietst en gewandeld. Er wordt meer tijd ingeruimd voor vrienden, familie en kennissen. En last but, not least zijn er twee kinderen en twee kleinkinderen. Kortom, de tijd die vrijgekomen is na pensionering is goed gevuld.

Gevraagd naar de sterke punten waarmee de Stichting Thomas Bouwprojecten zich onderscheidt zegt Leo:

Allereerst is er een zelfstandige en betrouwbare partner ter plekke in India. De zusters van FSJ (Franciscanessen van St. Joseph) werken dag in dag uit met kansarme en minder bevoorrechte kinderen, lopen dagelijks tegen problemen aan, zij weten waar de hoogste noden zijn en komen naar ons toe met suggesties om deze op te lossen of te verlichten. En heel belangrijk: ze houden lokaal toezicht op de uitvoering van de projecten en de besteding van het geld. Ten tweede werken wij niet op de klassieke manier van ontwikkelingshulp waarbij alles in Nederland wordt voorgekookt,

maar gaat de stichting al vanaf het begin in overleg met deze partner, waarbij ieder de ander volledig in zijn waarde laat en ernaar elkaars inbreng wordt geluisterd. Tenslotte is er een groepje mensen dat hier in Nederland op een professionele wijze het bestuur vormt. Er is een goed financieel beleid, er wordt nagedacht over alle mogelijkheden en er is voldoende daadkracht. Ieder bestuurslid vervult zijn of haar taak met een attitude alsof ze ervoor betaald krijgen. Toch is iedereen voor 100% vrijwilliger zonder enige financiële vergoeding. Het is duidelijk dat deze professionele manier van werken onze donateurs en potentiële donateurs aanspreekt. Dat is nodig want er zijn allerlei ontwikkelingen gaande in donatieland.

Er is een trend ontstaan om per project te schenken. De jarenlange vaste samenwerkingen worden steeds minder. De sponsors worden selectiever in hun keuzes. Hier missen we nog op een extra manier Hans Schiebroek (onze grondlegger). De persoon die met zijn enthousiasme en doorzettingsvermogen en door steeds te laten zien waar hij mee bezig was het vertrouwen en de aandacht van de sponsors in stand hield.

Hij heeft enorm veel betekend voor onze fondsenwerving door dit directe contact met vele donateurs. Het was onvoorstelbaar hoeveel energie Hans hierin gestoken heeft. Op dit moment bellen we geen donateurs meer persoonlijk, maar sturen we digitale

nieuwsbrieven. In deze digitale wereld wordt een “bedelend” telefoontje meestal ook niet meer geapprecieerd, in tegendeel.

Een bijkomend probleem is dat India weggezakt is in de belangstelling in Nederland. Er is een beeld ontstaan dat het met India wel goed gaat. Helaas is dat deels een foutief beeld. Er zijn nog steeds vele miljoenen armen waar het helemaal niet goed mee gaat. En dan blijkt wéér het voordeel van “zakendoen” met een partner ter plekke. We worden precies op de hoogte gehouden van alle ontwikkelingen en de consequenties daarvan zodat de hulp ook echt bij de kansarme meisjes terechtkomt.

De grootste uitdaging nu wat betreft zijn taak in het bestuur vindt Leo is, om steeds weer voldoende nieuwe donateurs te vinden en fondsenwervende activiteiten uit te voeren met de beperkte capaciteit van de bestuursleden.

Het is belangrijk om steeds met het goede verhaal te komen richting donateurs. Het verhaal dat precies past bij de noden in India maar ook bij de “mindset” van de Nederlandse samenleving.

Tot slot wil Leo nog wel kwijt dat hij blij is deel uit te maken van dit bestuur met een groep mensen die steeds weer in staat is om opgevallen plekken op te vullen met geschikte kandidaten, een groep die bijzonder open staat voor nieuwe mensen en hun ideeën.

Helden van de lock-down

Op 24 maart 2020 beval premier Narendra Modi een totale lock-down als preventieve maatregel tegen de opkomende corona epidemie. De lock-down beperkte de bewegingsvrijheid van meer dan 1,3 miljard Indiërs, wat tot een ander soort crisis leidde: inkomstenderving. Terwijl miljoenen mensen thuis opgesloten zaten, bang ziek te worden, zich zorgen makend over hun leven, werk en toekomst, waren er enkelen die als ware helden, het belang van de anderen boven hun eigen belang stelden. We spraken met drie van hen in Tamil Nadu.

Tekst Catherine Gilon

Foto's Bala Subramaniam

Dhivya

Ariwarasan "Arivu"

Karthikeyan

“Arivu” met kindermigranten

De “pakjesbezorger”

Tijdens het begin van de lockdown bleek dat Chennai een van de grootste brandhaarden was in de deelstaat Tamil Nadu. Er golden daarom stevige mobiliteitsbeperkingen, zelfs binnen de stad. Maar dat deed er allemaal niet toe voor Ariwarasan, beter bekend als Arivu, een docent natuur- en scheikunde, die “Covid – vrijwilliger” werd. Hij meldde zich allereerst aan als vrijwilliger bij de door de overheid opgezette “hulplijn” om medicijnen en levensmiddelen naar bejaarden en hulpbehoevenden te brengen. In weer en wind zorgde Arivu ervoor dat alle medicijnen op tijd werden afgeleverd. Op een dag moest hij op 36 verschillende adressen, door heel de stad medicijnen afleveren: “Ik begon ’s morgens om 11 uur en was om 11.00 uur ’s avonds eindelijk klaar; gelukkig waren er geen opstoppen. Bij het laatste adres kwam de vader van een 12 jarig meisje naar buiten om me te bedanken: het meisje had de

medicatie dringend nodig om haar epileptische aanvallen te stoppen”.

Terwijl Arivu rondreed om zijn pakjes te bezorgen, zag hij dat tal van arbeidsmigranten terugliepen naar de deelstaat waar ze vandaan kwamen. Omdat het transport ook stilgelegd was, verkozen deze mensen om lopend (in veel gevallen letterlijk enige honderden kilometers) naar huis te gaan, boven zonder werk en dakloos in Chennai te blijven. Omdat de meesten van hen niet geletterd waren, heeft Arivu met enkele anderen, hen geholpen om een plaats te boeken in een van de speciale treinen die de overheid had ingezet om de mensen, die in een andere deelstaat waren gestrand, naar hun thuisstaat terug te brengen. Voor hen die op straat moesten wachten op de trein, regelde hij samen met vrienden maaltijden, totdat ze ook met de trein naar huis konden. Arivu vormde de ogen langs de weg en hij gaf de

locatie van de arbeidsmigranten door aan zijn vrienden, zodat die hen een maaltijd konden brengen.

Kleine gebaren die levens veranderden

Het King Instituut in Chennai, dat de corona-tests uitvoert, werd in het begin van de pandemie overweldigd door het toenemende aantal tests. Ze kwamen handen tekort om dagelijks de testuitslagen uit te typen, om de mensen te informeren over het resultaat. Maar omdat men bang was ziek te worden, was het moeilijk om mensen te vinden die in hun laboratoria wilden werken. Arivu en zijn vriend Siva meldden zich als vrijwilligers en typten de resultaten zo snel ze konden. Toen we begonnen zei een arts ons: nu kunnen de mensen de volgende ochtend het resultaat krijgen in plaats van dat ze tot de volgende avond moeten wachten. Deze wijziging betekende voor de Covid patiënten dat hun behandeling letterlijk een dag

eerder kon beginnen, waardoor soms levens gered werden. Naast zijn vrijwilligerswerk op het instituut, zorgde Arivu ook voor warme maaltijden voor de medische staf en de medewerkers, die daar in het instituut in quarantaine zaten.

“En we bezorgden ook maaltijden bij appartementen die door het hoge aantal besmette mensen dat er woonde, afgesloten werden”, zegt Arivu lachend. Toen de situatie eenmaal onder controle was gebracht, begon hij online lessen te geven aan kansarme leerlingen en verzamelde hij tweedehands mobieltjes om de kinderen in staat te stellen aan de online lessen deel te nemen. Dit was allemaal niet mogelijk geweest als anderen op de achtergrond deze teams niet hadden gesteund, zegt Arivu. Bijvoorbeeld mensen die op de meest rare tijden iets kookten, studenten die hun oude mobieltjes weggaven, artsen die ons medicijnen of mondklappers cadeau deden. Net zoals er veel mensen in nood om ons heen waren, zo waren er ook velen die ons al die tijd hebben geholpen. Ik herinner me nog dat ik zag dat er vanuit een rijdende auto voedsel werd uitgedeeld aan mensen die lopend op weg waren naar huis. Toen ontdekte ik dat de bewoners van een nabijgelegen vluchtelingenkamp voor Sri-Lankezen, met hun beperkte middelen iedere dag maaltijden kookten voor deze mensen langs de weg, vertelt Arivu. Het maakt niet uit hoeveel je te geven hebt, het is de bereidheid om te helpen die telt, sluit hij af.

Karthikeyan die COVID “relief work” uitvoert

Opkomen voor de onzichtbaren

Karthikeyan runt Sristi, een woon-, en leerboerderij voor verstandelijk gehandicapte kinderen en volwassenen. In de derde THOMAS editie (2018) hebben we hier een artikel aan gewijd. Toen Covid en de daaruit voortkomende lockdown de deelstaat stillegde was Karthikeyan blij dat ze op hun eigen boerderij voldoende voedsel en melk hadden voor de bewoners. Maar er waren ook jonge kinderen die thuis vast zaten en wiens ouders zich niet de luxe konden veroorloven om voedsel in te slaan. Dus hij vroeg wat vrienden om hulp en ze stelden een pakket samen, bestaande uit sanitaire-, en levensmiddelen. Het was de bedoeling om de kinderen van hun school daarmee te helpen, maar uiteindelijk gaven ze de hulp aan meer dan 500 arme gezinnen. “De regionale overheid voorzag mensen die beschikken over een “onder de armoedegrens kaart” (een

kaart die door de deelstaat wordt uitgegeven aan armen om gratis levensmiddelen te krijgen), van gratis voedsel. Maar er zijn ook mensen die niet in dit systeem zijn opgenomen - zoals zigeuners, zonder vaste woon- of verblijfplaats, of arbeidsmigranten, die hun thuisstaat verlaten om elders werk te zoeken, of de inheemse bevolking die buiten de steden in heuvels en bossen leven of mensen die nog niet in het systeem geregistreerd staan, etc. Meestal zijn dit de allerarmsten, die ook niet gezien worden door de buitenwereld. Dat waren precies de mensen die we wilden helpen, om te voorkomen dat ze zouden sterven van de honger”, zegt Karthikeyan.

Tijdens zijn bezoeken aan de dorpen om de pakketten uit te delen, zag Karthikeyan dat medewerkers van de platteland gezondheidscentra, vaak zonder mondklappers, handschoenen en ontsmettingsmiddelen de

Corona patiënten moesten behandelen. Terwijl de hospitalen in de steden direct geholpen werden, begreep hij dat het nog lang zou duren voordat deze plattelands centra medische hulpmiddelen zouden ontvangen. Maar de epidemie zou daar niet op wachten. Dus hij werkte er enkele weken aan om te regelen dat deze middelen bij alle 30 eerste hulp gezondheidscentra in zijn district, werden geleverd. “In één van deze centra, zag ik hoe twee verpleegsters een paar handschoenen deelden. Als we de mensen die aan de frontlijn staan om ons te helpen, niet beschermen, waar kunnen we dan nog op hopen?”

Maar ook noemt hij de vele weldoeners die net op tijd, de handen ineensloegen om de onzichtbaren in de samenleving, te beschermen. “Er was een klein meisje, Iniyal genaamd, die ons haar spaarvarken kwam brengen met 2000 roepies erin. Dat geeft hoop!”

Dhivya doet vrijwilligerswerk vanuit huis

Vrijwilligerswerk vanuit huis

Veel mensen wilden graag helpen, maar ze hadden niet de mogelijkheid om een pasje te krijgen, waarmee ze naar buiten konden; dus kozen ze voor een andere manier: dan maar helpen vanuit huis!

Zo ook Dhivya, een vrijwilligster die thuis opgesloten zat in een van de steden in Tamil Nadu, maar niet kon slapen bij de gedachte aan al die arme arbeidsmigranten die, al dan niet met hun gezin over de weg naar hun thuisstaat liepen, hongerig en uitgeput. Via de sociale media zette ze een netwerk op, om hulp te coördineren. Waar mensen als Arivu konden aangeven waar hulp of voedsel nodig was. Dhivya zocht dan uit wat en hoeveel er nodig was en organiseerde dat vrijwilligers het bereidden, dat het opgehaald werd en naar de plaats van bestemming gebracht. Het moeilijkste was om koks te vinden die grote

hoeveelheden konden bereiden, van wat ze maar op voorraad hadden, aangezien de hotels en restaurants gesloten waren, vertelt Dhivya. “Ik weet nog dat we een keer om 11 uur ’s avonds het bericht kregen dat nadat een fabriek gesloten was, er 300 man hongerig op straat stonden. We hebben de nacht doorgewerkt en konden ’s morgens een ontbijt bij ze afleveren. Toen we hun gegevens in onze database hadden gezet waren we in staat om ze te volgen en te helpen tot ze thuis waren; dat betekende dat we alle maaltijden voor hen organiseerden, zolang ze onderweg waren. We kochten voor in geval van nood, voorraden in, zoals rijst, meel en bonen.”

Deze vrijwilligers hadden elkaar als vanzelf gevonden, om in Chennai tijdens de overstromingen van 2014, te helpen. Sinds toen waren ze met elkaar in contact gebleven om daar waar nodig hulp te

bieden. De hulp varieerde van bloeddonthaties, zeldzame medicijnen en van voedsel tot mondkapjes: ze hielpen iedere keer dat het nodig was. Dhivya herinnert zich, dat laat op een avond er plotseling een verzoek om voedsel binnen kwam: arbeidsmigranten hadden al meer dan een dag niet gegeten.

We hebben iedereen gebeld die we maar kennen, allerlei hotels en restaurants afgebeld en eindelijk vonden we een kok die bereid was om om 3 uur ’s nachts pizza’s te bakken, aangezien dat het enige deeg was dat hij in huis had. Er is een gezegde in het Tamil dat luidt: “Laten we de wereld vernietigen, als één iemand geen voedsel heeft.” Zo ook, zullen mensen als Dhivya de wereld wakker maken om één iemand te voeden. Geen enkel virus kan deze liefde, die ons als een familie verbindt, te niet doen.

Nieuw Onderwijs Beleidsplan, debat over implementatie

In 1964 werd er in India een 17 koppige onderwijs commissie ingesteld, met de opdracht een beleidsplan uit te werken om de ontwikkeling van het onderwijs te sturen. In 1968 nam het parlement voor de eerste keer een Onderwijs Beleidsplan aan, gebaseerd op de aanbevelingen van de commissie. India heeft tot nu toe drie Onderwijs Beleidsplannen gehad. De eerste dus in 1968, onder premier Indira Gandhi, de tweede in 1986 onder premier Rajiv Gandhi, met een revisie in 1992, onder premier P. V. Narasimha Rao en nu de derde onder premier Narendra Modi.

Laten we eens gedetailleerd naar een aantal aspecten kijken van een Beleidsplan dat de toekomst van meer dan 164 miljoen kinderen kan veranderen.

Tekst Catherine Gilon

Foto's Bala Subramaniam

Belangrijkste punten uit het beleidsplan

1) Toelaten van buitenlandse universiteiten tot het hoger onderwijs in India en de introductie van een 4 jarig, multidisciplinair bachelor programma, met meerdere exit-opties. Na één jaar kun je stoppen en krijg je een certificaat. Na twee jaar een diploma en na drie jaar een bachelor graad. Na 4 jaar een bachelor graad met onderzoek aantekening. Tot toe was de duur van een bachelor programma altijd 3 jaar, met uitzondering van medicijnen en engineering die respectievelijk 5 en 4 jaar duurden.

2) Voor het schoolonderwijs wordt de nadruk gelegd op het "ervaringsleren en kritisch

denken" en wordt benadrukt dat toetsen, afgenomen door de overheid, gemakkelijker zullen zijn dan de huidige examens. Tot nu toe werden dit soort toetsen afgenomen bij groep 10 en groep 12, maar er bestaat veel druk onder de leerlingen om goed te scoren op deze tests. In het nieuwe beleidsplan wil men al vanaf groep 3 jaarlijks toetsen af gaan nemen, om de voortgang te monitoren, maar de tests zouden dan makkelijker te maken te maken zijn dan de huidige.

3) Een andere belangrijke wijziging ten opzichte van het plan uit 1986 is dat men de structuur van "10 + 2" wil omzetten naar een "5 + 3 + 3 + 4" model dat overeenkomt met de leeftijdsgroepen: 3 - 8 jaar (basis fase) 8 - 11 jaar (voorbereidende fase) 11 - 14 jaar (middenschool)

en 14 - 18 jaar: middelbaar onderwijs. Dit verlengt het aantal jaren van formeel onderwijs met 4 jaar en omvat nu de leeftijdsgroep van 3 tot 18 jaar, waar het voorheen van 5 tot 16 jaar was.

4) Verder stelt men voor dat kinderen de eerste 5 jaar (dus tot 8 jaar) in hun moedertaal worden onderwezen en dat ze daarna kunnen kiezen tussen hun moedertaal of Engels.

Controverses en uitdagingen

Het nieuwe beleidsplan brengt ingrijpende wijzigingen met zich mee, maar er zijn ook tal van uitdagingen als het op de implementatie aankomt.

Geen input van derden

“Een van de belangrijkste kritiek punten van de oppositie is dat het nieuwe onderwijs beleidsplan, niet via de juiste kanalen gegaan is. Er heeft geen debat in het parlement plaatsgevonden, noch is het met de oppositie besproken en het is door de overheid uitgewerkt, zonder dat er veel betrokkenen in zijn gekend, met als excuus de corona epidemie”, zegt Zr. Shaila, algemeen secretaris van de FSJ congregatie en docent aan een middelbare school. Journalist en onderwijsexpert S.Tamizhiniyan is ook van mening dat dergelijke ingrijpende voorstellen, in bredere kring besproken verdienen te worden. “Onderwijsexperts uit de diverse deelstaten hadden geconsulteerd moeten worden, alvorens dit plan zo op te leggen.” zegt hij.

Al jong naar school

Voor kinderen in de stad is het heel normaal om vanaf hun derde naar de peuterspeelzaal te gaan, maar kinderen op het platteland gaan doorgaans pas vanaf hun vijfde verjaardag naar de kleuterschool. Als ouders van mening zijn dat hun kind nog niet schoolrijp is, houden ze het langer thuis. Maar aangezien het nieuwe beleidsplan de verplichte schoolleeftijd uitbreidt naar 3 tot en met 18 jaar, zouden kinderen van drie wel eens door de verplichting, onder erg veel stress kunnen komen te staan, meent Zr.

Shaila. Uit een recent onderzoek van de Stanford University, is gebleken dat kinderen die langer thuisgehouden worden, tot hun zesde, in plaats van tot hun vijfde, doorgaans betere resultaten halen.

Leerkrachten bijscholen

Het beleidsplan behelst een wijziging van het leerplan: minder uit het hoofd leren en meer leren gebaseerd op ervaring en kritisch denken. Echter om een dergelijk leerplan succesvol in te voeren, is het noodzakelijk dat de overheid de leerkrachten bijschoolt en ondersteunt tijdens de invoering van het nieuwe onderwijssysteem.

Volgens onderzoek zullen er in 2030 naar verwachting meer dan 250 miljoen scholieren in India zijn. Dat betekent dat er 7 miljoen meer leerkrachten nodig zullen zijn dan vandaag de dag. En dat terwijl er nu al 17.1% van de vacatures op overheidsscholen niet bezet wordt, door gebrek aan gekwalificeerde leerkrachten. Tamizhiniyan stelt: “Het gaat niet alleen om de kwantiteit, we zullen ook de kwaliteit van de onderwijskrachten moeten herzien, om een dergelijk op ervaringsleren gebaseerd systeem in te kunnen voeren.”

Het onderwijs is een van de laagstbetaalde sectoren in India, dus totdat er geen verbetering van de salariëring wordt doorgevoerd, zal het een hele uitdaging zijn om het nieuwe beleidsplan in te voeren.

Gebruik van hi-tech

Het nieuwe plan wil meer technologie toepassen in het onderwijs, maar dat vereist

Wanneer en hoe?

- Hoewel het nieuwe onderwijs beleidsplan in bredere zin de richting wijst, is het niet verplicht; de deelstaten zijn namelijk bevoegd tot eigen wetgeving op het gebied van onderwijs. Implementatie hoeft dus niet direct plaats te vinden, maar de regering Modi heeft al wel de target meegegeven om in 2040 de implementatie te hebben afgerond. Ook de financiering is een reden tot zorg, ook het oude beleidsplan ondervond hinder van een tekort aan fondsen.

- De centrale overheid is van plan om per onderwerp commissies op te richten bestaande uit leden van zowel relevante centrale-, als deelstaat ministeries, om per onderdeel van het beleidsplan een implementatieplan uit te werken. Jaarlijks zal dan gezamenlijk gekeken worden wat de voortgang van de implementatie is, vergeleken met de target.

het bouwen van de nodige infrastructuur voor digitale lessen en AR/VR tools en dat terwijl de meeste scholen nog niet eens voldoen aan meest basale voorwaarden voor dergelijke leermiddelen. Ook het bouwen van een digitale infrastructuur door het gehele land, zou wel eens veel te duur kunnen blijken voor een ontwikkelingsland als India. En als het in praktijk gebracht wordt, zullen leerlingen in plattelandsgebieden, waar geen goede internetverbindingen

bestaan, goed onderwijs gewoon mislopen. Volgens informatie van de overheid zelf, hadden bijvoorbeeld in het schooljaar 2016 -2017, slechts 35.1% van de overheidsscholen de beschikking over computers.

En ook de huidige Covid pandemie heeft de digitale kloof laten zien tussen scholen in India: kinderen in arme of plattelandsgedebieden hadden geen toegang tot de online lessen. Een onderzoek uit 2017 toonde aan dat slechts 15% van de plattelandshuishoudens over internet beschikt. In Tamil Nadu, moeten overheidsscholen zelfs wachten tot de lock-down wordt opgeheven om de lessen te kunnen hervatten, omdat de huidige digitale infrastructuur onvoldoende is om online lessen te kunnen verzorgen.

Toetsen versus examens

Het nieuwe plan vervangt de huidige (eind) examen structuur door een regelmatige toets-structuur. Het beoogt de leerprestaties van de leerlingen regelmatig te meten. Dit houdt echter in dat scholen en leerkrachten innovatieve evaluatiemethoden moeten invoeren. Voor de scholen in India met een klein budget is het invoeren van een dergelijk continue evaluatie systeem, een reuze opdracht. Ook vreest men dat kinderen die al op zo'n jonge leeftijd (vanaf 3 jaar) aan toetsen worden blootgesteld, erg onder druk zullen komen te staan. En mogelijk verliezen ze daardoor het plezier in leren, vreest Zr. Shaila. Ieder jaar gaan de examens die nu afgenomen worden aan groep 10 en groep 12, gepaard met zelfdoding onder leerlingen. Kinderen vinden

het steeds moeilijker om om te gaan met de prestatiedrang van leeftijdsgenoten en deze druk zou zo vroeg in hun leven een afschrikmiddel kunnen vormen.

Eenheidsworst

Een van de grootste bezwaren tegen het nieuwe onderwijsplan, is dat men getracht heeft om dit multiculturele land met haar meertaligheid, in een en hetzelfde kader te stoppen. Dat ging zover dat in de eerste versie van het plan, dat in 2019 gepubliceerd werd, het Hindi als een van de drie talen verplicht gesteld werd op scholen. Dat stuitte op zoveel verzet vanuit Zuid-India, waar helemaal geen Hindi gesproken wordt, dat het plan onmiddellijk werd ingetrokken. Maar Zr. Shaila vreest dat het huidige voorstel voor drie talen, nog altijd hetzelfde beoogt. "Neem

bijvoorbeeld een stad als Hosur, dat aan drie deelstaten grenst, daar leren kinderen met gemak vijf verschillende talen; maar je kunt een kind niet dwingen tot het leren van een vreemde taal, al helemaal niet als daarvoor geen praktische toepassing is.” En Tamizhiniyan is van mening dat als je kinderen vanaf de middenschool in hun moedertaal onderwijst, (zoals in het onderwijsplan nu voorgesteld wordt) dat kinderen dan concepten makkelijker zullen begrijpen.

Verder baart het feit dat er met geen woord gerept wordt over onderwijs over de eigen cultuur of over hun lokale leiders, grote zorgen. Zowel Zr. Shaila als Mr. Tamizhiniyan, zijn het erover eens dat kinderen de uniekheid van de culturele identiteit van hun deelstaat moeten begrijpen.

De werkelijke opdracht waar het nieuwe onderwijs beleidsplan voor staat, ligt op het basisoniveau: het verhogen van het aantal geletterden, het verminderen van het aantal vroegtijdige schoolverlaters (met name meisjes), het voorzien in een adequate infrastructuur (zowel fysiek als digitaal), het waarmaken van de toegezegde onderwijsbegroting en tenslotte het garanderen van inzetbaarheid op de arbeidsmarkt van scholieren en studenten.

Laten we hopen dat het nieuwe plan op de juiste wijze wordt ingevoerd en het de kloof tussen arm en rijk, stad en platteland niet verder zal vergroten en dat het de kinderen toegang verschaft op het onderwijs waar ze recht op hebben.

Doneer met belastingvoordeel

Weet u dat, als u ons 5 jaar lang een vast bedrag per jaar schenkt, u dat bedrag als Periodieke Gift volledig kunt aftrekken bij uw aangifte van de inkomstenbelasting ongeacht de hoogte van het bedrag?

Dit in tegenstelling tot de aftrek van eenmalige giften, waarbij u te maken heeft met drempel- en plafondbedragen.

Een rekenvoorbeeld van een Periodieke Gift bij een belastingtarief van 37.05% laat

zien hoe het werkt.

- U geeft 795 euro per jaar
- Teruggave belastingdienst 295 euro
- U betaalt netto 500 euro per jaar

Een belastingpercentage van 37.05 % is het laagst mogelijke tarief, afhankelijk van uw inkomen kan dit percentage over 2020 ook 46% zijn.

Let op. Een periodieke Gift moet altijd worden vastgelegd in een onderhandse overeenkomst.

Wilt u ook profiteren van dit fiscaal voordeel?

Download de Overeenkomst Periodieke Gift op de site van de belastingdienst.

Of ga naar onze website, www.thomasbouwprojecten.nl.

U vindt daar de link naar de Overeenkomst als u op de - DONEER NU - knop klikt. Print de Overeenkomst uit, vul hem in en stuur hem naar ons secretariaat. Ook dit adres vindt u op de website.

Doe dit snel, dan kunt u nog bij de belastingaangifte over 2020 van dit belastingvoordeel profiteren.